

Sygn. akt II K 564/16

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2018 r.

**Sąd Rejonowy w Łowiczu w II Wydziale Karnym**

w składzie :

Przewodniczący - SSR Małgorzata Szubert-Fiałkowska

Protokolant – M. S., T. R., J. K., A. C. (1)

w obecności Prokuratora –

po rozpoznaniu w dniu: 06 marca, 15 i 25 maja, 28 i 29 grudnia 2017 r. oraz 12 marca 2018 r.

sprawy :

**W. D.**

ur. (...) w K.

syna A. i W. z d. A.

oskarżonego o to, że: w dniu 14 marca 2016 r. w miejscowości Ł., woj. (...) prowadził zestaw pojazdów w postaci samochodu ciężarowego marki S. o nr rej. (...) wraz z naczepą marki W. o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej – autostradzie (...) km 1 hm znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I badanie – 1,64 mg/l oraz II badanie – 1,53 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu przy czym wskazanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem przez Sąd Pokoju w S. – S. C. w dniu 04.02.2015 r. w sprawie (...) za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości – pkt 5(1)a ustawy o Ruchu drogowym z 1988 r. (R. A. 1988) wynoszącym 100 mikrogramów alkoholu na 100 mililitrów wydychanego powietrza (1 mg alkoholu/1 l wydychanego powietrza) i co do którego orzeczono dwuletni zakaz kierowania pojazdami

**tj. o czyn z art. 178 a §1 i 4 kk**

o r z e k a :

I. Oskarżonego **W. D.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i za to z mocy art. 178 a §1 i 4 kk skazuje go, a na podstawie art. 178 a §4 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Z mocy art. 69 §1 kk i art. 70 §1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat.

III. Z mocy art. 42 §3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

IV. Na podstawie art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego zakazu zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 marca 2016 r.

V. Z mocy art. 43 a §2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,- (dziesięć tysięcy) zł.

VI. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych i 56/100) zł tytułem wynagrodzenia, obejmującego także należny podatek VAT, za udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu.

VII. Zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, ustalając, że całość tych należności ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 564/16

## UZASADNIENIE

Przez cały 2015 r. i do marca 2016 r. W. D. zatrudniony był w firmie spedycyjnej (...) H. K. z siedzibą w K., w charakterze kierowcy. Wykonując swoje obowiązki zawodowe kierował ciągnikiem siodłowym z ładunkami, na terenie naszego kraju, jak i poza nimi, za wyjątkiem obszaru Wielkiej Brytanii.

(k. 16, k. 116 – wyjaśnienia oskarżonego,

k. 102 – wywiad środowiskowy).

Wyłączenie Wielkiej Brytanii z obszaru wykonywanych przez oskarżonego transportów, związane było ze zdarzeniem z lutego 2015 r. kiedy to będąc nietrzeźwym prowadził samochód ciężarowy. Za ten czyn W. D. skazany został przez Sąd Pokoju w S. na karę grzywny oraz cofnięto mu uprawnienia do kierowania pojazdami na okres dwóch lat, bez możliwości ubiegania się o ponowne uzyskanie prawa jazdy przed upływem tego okresu. Ów zakaz, obowiązujący W. D. na terenie Wielkiej Brytanii był powodem nie kierowania go tam z transportem. Po samochód z ładunkiem pracodawca oskarżonego wydelegował innego kierowcę.

(k. 116 – wyjaśnienia oskarżonego,

k. 79-80 i k. 83-86 – odpis postanowienia z rejestru Sądu Pokoju w S. i tłumaczenie);

k. 137-143 – opinia prawna Instytutu (...)).

Po opuszczeniu brytyjskiego aresztu oskarżonemu zwrócono dokumenty, w tym prawo jazdy, co umożliwiło mu kontynuowanie pracy w charakterze kierowcy. W połowie marca 2016 r. W. D. był kierowcą zestawu pojazdów - ciągnika siodłowego m-ki S. o nr rej. (...) wraz z naczepą m-ki W. o nr rej. (...) na trasie z W. do W.. W piątek (11.03.2016 r.) oskarżony dotarł do R., gdzie miał postój. Przez weekend spożywał alkohol. W dniu 14 marca 2016 r., w godzinach rannych, wyjechał w kierunku (...) B.. Po drodze zatrzymał się na jednej ze stacji paliw, gdzie zakupił 100 ml wódki, którą wypił jadąc dalej.

(k. 16, k. 116 – wyjaśnienia oskarżonego).

Około godz. 9<sup>30</sup> prowadząc w/w zestaw pojazdów autostradą (...), dojechał w rejon węzła Ł., w obszarze miejscowości Ł.. Tam został zatrzymany do kontroli drogowej, w czasie której poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Użyte do badań (na miejscu kontroli i w KPP w Ł.) urządzenia kontrolno – pomiarowe typu alco-sensor i alkometr, wykazały w oddechu W. D. stężenie alkoholu rzędu: 1,64 mg/l – o godzinie 09<sup>56</sup>, 1,53 mg/l - o godzinie 10<sup>12</sup>, 1,27 mg/l o godzinie 10<sup>47</sup>, 1,42 mg/l – o godzinie 10<sup>49</sup> i 1,48 mg/l – o godzinie 11<sup>06</sup>.

(k. 5 – protokół użycia alco-sensora,

k.7 – protokół użycia alkometru,

k. 6 i 8 – świadectwa wzorcowania w/w urządzeń,

k. 16 – wyjaśnienia oskarżonego).

W. D. został zatrzymany, zaś dowód rejestracyjny ciągnika siodłowego i dokumenty przewozowe zostały przekazane pracodawcy oskarżonego. Oskarżonemu zatrzymano prawo jazdy nr (...) (nr blankietu (...)).

(k. 9 – protokół zatrzymania,

k. 10 – pokwitowanie,

k. 27 – postanowienie o zatrzymaniu prawa jazdy).

Oskarżony **W. D.** ma 49 lat. Wraz z rodziną tj. żoną, dwojgiem pełnoletnich dzieci oraz matką, która prowadzi odrębne gospodarstwo domowe, zamieszkuje w L., gm. I.. Jest współwłaścicielem położonej tam nieruchomości. W związku ze zdarzeniem będącym przedmiotem niniejszego postępowania, w marcu 2016 r. oskarżony utracił pracę w charakterze kierowcy i od tego czasu do listopada 2016 r. nie mając prawa do zasiłku dla bezrobotnych, pozostawał na utrzymaniu żony. Od listopada 2016 r. W. D. przebywa na rencie chorobowej i z tego tytułu otrzymuje świadczenie w wysokości 777,- zł netto.

(k. 101-104 – wywiad środowiskowy).

W. D. nie wykazuje objawów choroby psychicznej, ani cech upośledzenia umysłowego. Jest osobą uzależnioną od alkoholu z silnie rozwiniętym mechanizmem nałogowego regulowania uczuć, który przejawia się natrętną i nieuświadomioną potrzebą regulowania stanów napięcia emocjonalnego za pomocą spożywanego alkoholu. W. D. wykazuje tendencje do minimalizowania problemu uzależnienia od alkoholu i usprawiedliwia nałogowe picie, obwiniając o to inne osoby. W 2015 r. podjął po raz pierwszy stacjonarne leczenie odwykowe, jednak pobyt na Oddziale Odwykowym szpitala w K. nie przyniósł efektów.

(k. 166 – opinia sądowo-psychiatryczna,

k. 102 – wywiad środowiskowy).

Oskarżony na terenie naszego kraju przestrzegał dotychczas porządku prawnego. Przepięstwa dopuścił się w czasie pobytu w Wielkiej Brytanii, gdzie będąc nietrzeźwym kierował samochodem swojego pracodawcy. Za ten czyn Sąd Pokoju w S. – S. C. ( (...)) w dniu 04 lutego 2015 r., w sprawie (...) skazał W. D. na karę grzywny i orzekł o dwuletnim zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych.

(k. 133-134 – karta karna,

k. 79-80 i k. 83-86 – odpis postanowienia z rejestru Sądu Pokoju w S. i tłumaczenie);

k. 137-143 – opinia prawna Instytutu (...)).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane wyżej dowody oraz pozostały materiał zgromadzony w sprawie.

### **Sąd zważył co następuje:**

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Oskarżony W. D. przyznał się do tego, że będąc w stanie nietrzeźwości kierował samochodem. W swoich wyjaśnieniach (k. 16, k. 25, k. 116) wypowiedział się w miarę dokładnie i przekonująco na temat okoliczności spożywania alkoholu, i pokonywanej trasy oraz swojej sytuacji osobistej.

Generalnie wyjaśnienia W. D. zasługiwały na wiarę i zostały uwzględnione w ustaleniach faktycznych.

W pełni obiektywnym i rzetelnym dowodem w sprawie były wyniki badania oddechu oskarżonego na zawartość alkoholu.

Protokoły z użycia alco-sensora (k. 5) i alkometru (k. 7) stanowiły źródło dowodowe określające wysokość stężenia alkoholu w wydychanym przez W. D. powietrzu, bezpośrednio po jego zatrzymaniu. Wyniki te są rzetelne i obiektywne, uzyskane w drodze kilkakrotnego użycia powszechnie stosowanych i sprawnych urządzeń kontrolno - pomiarowych (k. 6 i k. 8 – świadectwa wzorcowania).

Przedmiotowe protokoły pozwoliły także na dokładne określenie okoliczności miejsca i czasu, w jakich ujawniono przedmiotowe działanie W. D..

Fachowym, rzetelnym i w pełni obiektywnym dowodem w sprawie była opinia sądowo-psychiatryczna (k. 166). Biegli, po jednorazowym badaniu oskarżonego i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wypowiedzieli się co do pełnej poczytalności W. D. w chwili czynu, jak i jego uzależnienia od alkoholu.

Żadnych zastrzeżeń pod względem wiarygodności i autentyczności nie budzą inne dokumenty zawarte w aktach niniejszej sprawy, a których treść dotyczy przede wszystkim sytuacji osobistej (wywiad środowiskowy) oraz prawnej oskarżonego (karta karna), a także pozyskanych na potrzeby niniejszego postępowania (informacja z bazy danych C. (...)) naruszających przepisy ruchu drogowego.

Żadnych zastrzeżeń Sądu nie budzi wiarygodność odpisu orzeczenia brytyjskiego Sądu Pokoju w S. (k. 81-82) i jego tłumaczenia (k. 83-86), którego prawidłowość biegła tłumacz A. C. (2) potwierdziła na rozprawie (k. 115 verte).

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie miała opinia prawna Instytutu (...) (k. 137-143). Ten w pełni miarodajny dowód, zawierający wnikliwą analizę przepisów obowiązującej na terenie Wielkiej Brytanii ustawy R. A., pozwolił na jednoznaczne ustalenie, że orzeczenie wydane wobec W. D. przez brytyjski Sąd Pokoju w S., było skazaniem za czyn stanowiący przestępstwo. Opinia w sposób przystępny odnosi się także do kwestii uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, także w kontekście Dyrektywy (...) obowiązującej na terenie UE, z których wynika, że orzeczony wobec W. D. (wyrokiem j.w.) zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych obowiązywał oskarżonego na obszarze Wielkiej Brytanii.

W świetle m.in. w/w opinii prawnej za prawidłową przyjąć należało **kwalifikację prawną czynu** przedstawionego W. D..

Oskarżony w dniu 14 marca 2016 r. kierował pojazdem mechanicznym – zestawem pojazdów tj. ciągnikiem siodłowym m-ki S. o nr rej. (...) wraz z naczepą m-ki W. o nr rej. (...), po drodze publicznej - autostradzie (...) w rejonie węzła Ł..

W chwili prowadzenia w/w zestawu pojazdów mechanicznych, W. D. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zgodnie z definicją zawartą w art. 115 §16 kk ze stanem nietrzeźwości mamy do czynienia, gdy zawartość alkoholu przekracza 0,25 mg w 1 dm<sup>3</sup> wydychanego powietrza. W oddechu oskarżonego stwierdzono stężenie alkoholu rzędu 1,64 mg/l, a więc wartość kilkakrotnie przekraczającą ustawowy próg nietrzeźwości.

Poza tym, W. D. w lutym 2015 r. został skazany przez brytyjski Sąd Pokoju w S., za takie samo rodzajowo przestępstwo tj. za prowadzenie pojazdu, w stanie nietrzeźwości – pkt 5(1)a ustawy o Ruchu drogowy m z 1988 r. (R. A. 1988) wynoszącym 100 mikrogramów alkoholu na 100 mililitrów wydychanego powietrza (1 mg alkoholu/1 l wydychanego powietrza) wymierzono mu karę grzywny i orzeczono dwuletni zakaz kierowania pojazdami, obowiązujący na terenie Wielkiej Brytanii.

W powyższy sposób **W. D. wypełnił swoim zachowaniem dyspozycje art. 178 a §1 i §4 kk.**

**Rozważając o karze**

- za współmierną do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu z art. 178 a §1 i 4 kk, Sąd uznał karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżony jest dorosłym i w pełni odpowiedzialnym mężczyzną, co oznacza, że zachowane miał zdolności do rozumienia podjętego czynu i swobodę pokierowania swoim postępowaniem. W. D. miał możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. Tak więc przyjąć należy, że przedmiotowe naruszenie przez niego normy z art. 178 a §1 i 4 kk było wyrazem jego woli – postąpił wbrew prawu bo tak chciał. Nie zachodzi przy tym żadna z okoliczności, która wyłączałaby lub ograniczała winę oskarżonego.

Po stronie oskarżonego występuje kilka okoliczności mających niekorzystny wpływ na orzeczenie represji.

W. D. dopuścił się przedmiotowego występku będąc w pracy, co oznacza, że pił alkohol wiedząc o tym, że będzie kierował zestawem samochodów, co więcej pijąc będąc w trasie.

Oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu, co więcej świadomą tej choroby, a będąc zawodowym kierowcą (do marca 2016 r.) nie dążył do tego aby wyeliminować ten element ze swojego życia (starania w walce z chorobą alkoholową zaprzestał po pierwszym i nieskutecznym leczeniu w 2015 r.).

Okolicznością obciążającą dla W. D. był także bardzo wysoki stopień nietrzeźwości; Sąd nie przeoczył, że nietrzeźwość kierującego pojazdem mechanicznym w ruchu drogowym jest znamieniem czynu z art. 178 kk, a jedynie uwzględnił, iż jest to znamie stopniowalne. Zdecydowanie łagodniej należy represjonować sprawców takich samych występków, u których stan nietrzeźwości przekracza próg rozdzielający tego rodzaju zachowania na wykroczenia i przestępstwa, od takich jak oskarżony, który przekroczył ów próg ponad sześciokrotnie.

Nie bez znaczenia dla wymiaru kary pozostaje nagminność tego rodzaju występków na obszarze właściwości tutejszego Sądu.

Na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił przyznanie się do winy i podjęcie kolejnej próby leczenia odwykowego. Powyższe okoliczności w powiązaniu z faktem, że W. D. nie był karany za występkę umyślną na karę pozbawienia wolności, pozwoliły na postawienie wobec niego tzw. pozytywnej prognozy i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej represji.

W ocenie Sądu, dwuletni okres próby będzie wystarczająco długotrwały dla upewnienia się czy oskarżony potrafi właściwie skorzystać z okazanego mu dobrodziejstwa. Jeżeli je zlekceważy, będzie wystarczająco dużo czasu aby na etapie postępowania wykonawczego zarządzić wykonanie kary pozbawienia wolności.

Przy tego rodzaju czynach Sądy zobligowane są – na podstawie art. 42 §2-4 kk - do orzekania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Ostatnie nowelizacje przepisów odnoszących się do sprawców występków polegających na uczestnictwie w ruchu drogowym jako nietrzeźwych kierujących pojazdami mechanicznymi, zaostriżyły dolegliwość środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Dla sprawców występków z art. 178 a §4 kk, ustawodawca wprowadził zasadę orzekania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, dopuszczając odstępianie od tej zasady w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami.

Żadnych szczególnych okoliczności Sąd nie dopatrzył się po stronie oskarżonego.

Mając na uwadze okoliczności czynu przypisanego oskarżonemu, a zwłaszcza: stan jego głębokiej nietrzeźwości (ponad 3 ‰), rodzaj prowadzonego pojazdu (ciągnik siodłowy z naczepą), długi odcinek przebytej drogi (od R. do Ł.) i jej rodzaj (autostrada, na której panuje duże natężenie ruchu, a prędkość pojazdów jest większa niż na drogach niższych rangą) dożywotnie wykluczenie W. D. z ruchu drogowego w roli kierowcy jest w pełni zasłużoną reakcją karną.

Dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dotyczy wszystkich pojazdów silnikowych i wszystkich stref ruchu, nie tylko ruchu lądowego, ale i powietrznego oraz wodnego.

W. D. musiał liczyć się z takimi konsekwencjami, a jego prośby aby nie orzekać dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, gdyż nie będzie mógł pracować i uzyskiwać środków na utrzymanie swojej rodziny, nie mogły zostać uwzględnione. Oskarżony był zawodowym kierowcą, wiedział, że nietrzeźwy za kierownicą tzw. TIR-a jest potencjalnym zabójcą i sprawcą nieszczęść dla wszystkich użytkowników dróg (także całych rodzin), po których w danej chwili się poruszał, a dla Sądu ochrona najcenniejszych i niepowtarzalnych wartości jakimi są życie i zdrowie, jest nieporównywalnie ważniejsza niż wzgląd na zaspokajanie potrzeb materialnych rodziny D..

Na poczet orzeczonego zakazu Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 marca 2016 r.

W ocenie Sądu, wystarczająco dolegliwym dla W. D., będzie obligatoryjne świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w minimalnej wysokości przewidzianej przez ustawodawcę w art. 43 a §2 kk tj. w kwocie 10.000,- (dziesięć tysięcy) zł. Tego rodzaju finansowa dolegliwość skazującego wyroku, stanowi swoistego rodzaju zadośćuczynienie społeczeństwu za bezmyślne stwarzanie zagrożenia dla życia i zdrowia uczestników ruchu drogowego.

W toku postępowania sądowego W. D. korzystał z pomocy wyznaczonego mu z urzędu obrońcy. Dlatego w wyroku Sąd orzekł o wynagrodzeniu dla adw. J. M.. Określając wysokość tego wynagrodzenia na kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć złotych i 56/100) zł, Sąd zastosował regulacje przewidziane w §4 ust. 1 i §17 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu i należny podatek VAT.

Ponadto w wyroku, Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych. W sytuacji materialnej W. D., który po zatrzymaniu mu prawa jazdy utracił zatrudnienie, przebywał na utrzymaniu żony, zaś później utrzymywał się z bardzo skromnej renty chorobowej, mało realnym jest aby sam mógł uiścić koszty sądowe. Przy tym rozstrzygnięciu Sąd miał też na uwadze, że najbardziej kosztowne wydatki postępowania (wynagrodzenia dla biegłych i obrońcy z urzędu) powstały z przyczyn niezależnych od oskarżonego.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.